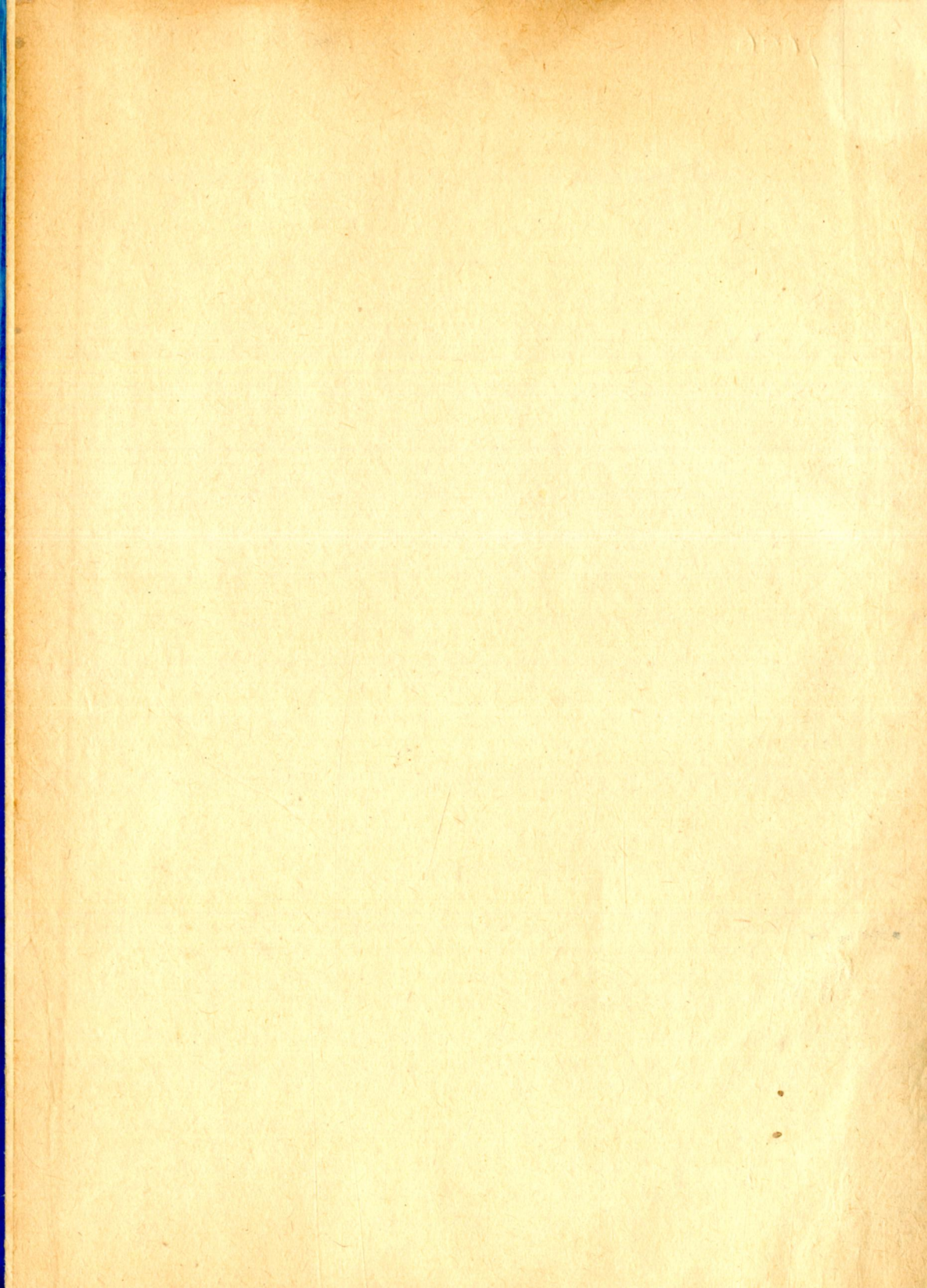

ЛННБ України ім.В.Стефаника

00689894 (1)

2006

86.

1974 Социального Львів.
AT PRASOWY.
im. 147.

БІБЛІОТЕКА „МАЛИМ ДІТЯМ“

під редакцією С. Русової, Ю. Сірого, Я. Чепіги і С. Черкасенка

С. Черкасенко

Гайдамака Федь

Присвячується малим воякам

Львів. Бібліотека
АН УРСР

З малюнками
Франца Пляхи

168336

КИЇВ — ВІДЕНЬ
ВИДАВНИЧЕ ТОВАРИСТВО „ДЗВІН“

1 9 2 0

50

8 (o) Y. : 1917 - 93

III
n 67560

1888

I

Маленький був козак
На Україні,
І вєлавився вояк
Од нині і... до нині.

Було чи їсть, чи спить
Біля мамусі, —
Звितяжським боем снить,
Хоч тихо скрізь, як в усі.

А встане, то чим-дуж
Летить в подвір'я:
Де став, там в хвилю ту-ж
Літає пух і шір'я.

А Шарик, пес малий,
Теж не ледащо:
Ганяє всіх, дурний,
І сам не знає, нащо.

— „Де взявся сей козак?“ —
Кричать гиндики.
Обурений гусак
Сичить, а сам навітки.

А півень зі страху
Гукає: „Кури!
Рятуйтеся на даху,
Або летить за мурі!“

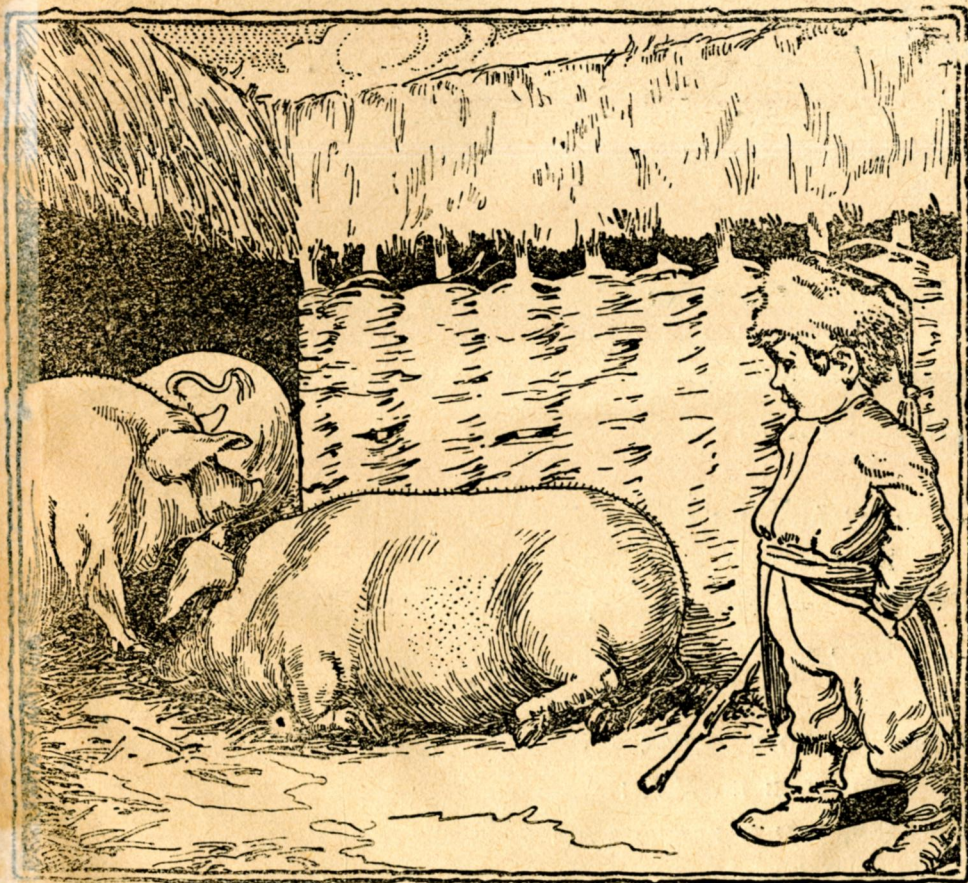
Львівська бібліотека
АН УРСР
№ И 67560

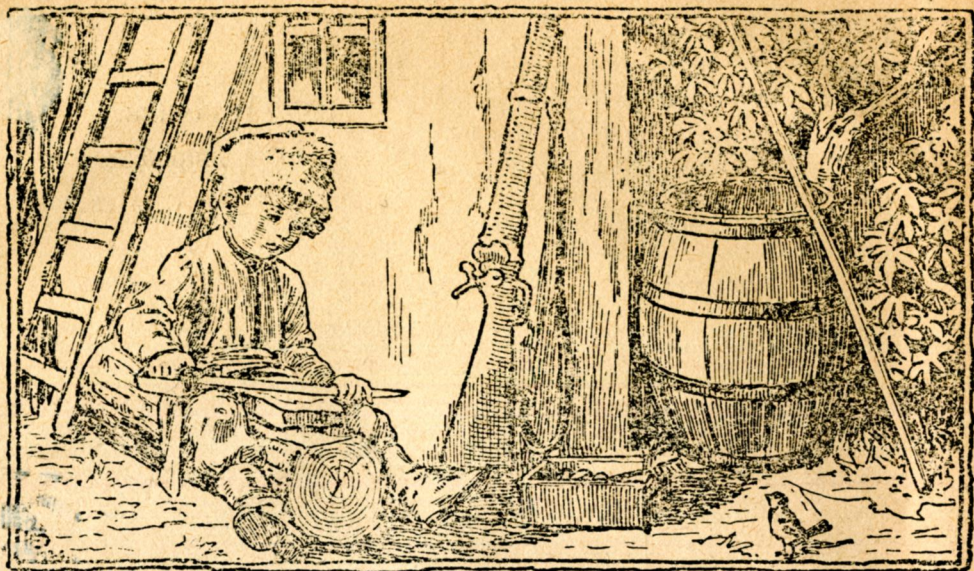
168336

Заликана украй
Гладка безрога
Забігла у сарай
І дякувала Бога,

Що вчасно утігла
Від гайдамаки,
І довго біг шкребла,
Що скуштував ломакі.

Такий то наш возк
Федько завзятий:
Справжнісінський козак,
На вигадки багатий!

II

Але... не до смаку
Йому ся слава:
В лісах — не в курнику
Гуля його уява.

Трошити ворогів —
То штука ловка!
А кі — то справить гнів
Хоч на ведмедя, вовка...

І довгі ночі й дні
Наш Фель все мріє,
Що дикій звірині
Він лихо заводіє.

Погострить ятаган,
Наб'є рушницю,
Приміряє жупан
І шапку-бараницю.

А думка все одна:
Приспати маму
І — тихо до вікна,
А там — хутчій за браму.

За хутором — горбок,
За ним — дорога,
А далі вже й лісок, —
Хутчій лиш яко мога!

Тремтїть же, вороги,
Вовки, лисиці,
Ховайтесь в барлоги
Од шаблі і рушницї!

Змагатись годї вам,
Кони воїка
На вас Федько їде сам,
Преславний гайдамака!..

III

В одну темненьку ніч,
Як всі поспули,
Федько із дому пріч
Із Шариком майнули.

В дорозі — ні духа,
І тихо й темно,
І тільки ніч лиха
Шепочеться таємно.

А моторошно як!
Хутчій до ліса:
Тримає наш козак
Напоготові кріса.

Як блисне-ж із трави
Світляк, мов зірка
Од ляку з голови
Снадає шапка-бирка,

А в роті зуб на зуб
Ніяк не попадає...
Не знав таких рахуб,
А то-б... дурних немає!

Лежав-би се та спав
Спокійно в мамі
І жаху-б не зазнав,
Блукуючи стежками.

Хтось дивиться з горба
Занадто грізно...
Вернутися хіба,
Адже іще не пізно...

А глум товаришів?
Се не забава!—
Вперед на ворогів!
На нас чекає слава.

IV

Аж ось і темний ліс
Мовчить, дримає.
Тремтить у пальцях кріє,
Хоч ворога й немає.

Коли се Шарик: гав!
Не знать на кого.
Наш Федь, як стовпчик, став,
Але... не чуть нічого.

Шепочуться граби,
Мовчить ліщина,
Сплять велетні дуби,
Зітхає в сні вільшина.

А Шарик десь пропав
У дикій пуці
І тільки: гав та гав
Із лісової гуці.

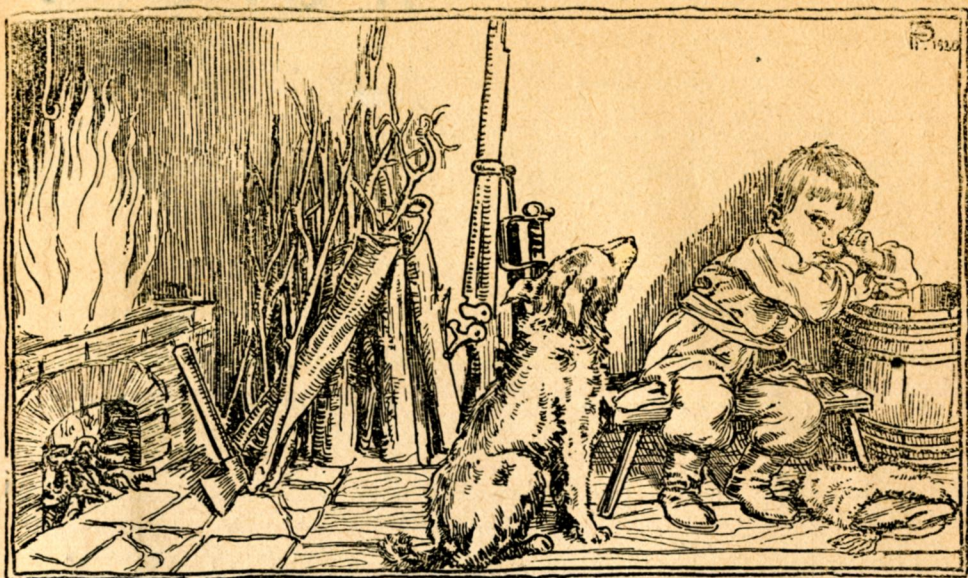
Лисиця то чи вовк
На нас чигає?
Собака щось замовк,—
Чи не назад тікає?..

Завмер наш Федь, як стій,
Тьох-тьох серденько,
А лихо-ж, Боже мій,
Напевне вже близенько!

З кущів — шелесь ведмідь,
Як блискавиця,
І — в трісках зброя вмить:
І шабля і рушниця.

Та в Федя-козака
Знайшовсь ще порох:
По пилу кулака
Дістав гарненько ворог!..

V

От... далі все кругом
Змішалось в куну.
Федь лушить кулаком
Як товкачем у ступу.

Та міцно хтось впіймав
Його руками
І злякано сказав
(Невже-ж се голос мамі?!):

— „Мій сину!.. схаменись!
Господь з тобою!
Чи можна-ж так?... Дивись...
Набив сніяк рукою...

„Чи можна-ж маму так
Бить по обличчю?
Сни, не мордуйся-пак,
Не гедзгайся хоч піччю!“

— Се ви?... А де-ж ведмідь?..
Ось я впіймаю!..
— „Ведмідь десь певне спить,
А я... відповідаю“...

Нарешті Федь продер
Заспані очі
І з ляку аж завмер,
Що скоїв серед ночі.

И-67 560

А мама: „Се дак так!—
Йому з докором,—
Се гарний сип-козак!..
Ну-ну!.. Тобі й не сором?..

„Казала-ж: схаменсь,
Не бійся, сину,—
Віддячиться кошсь,
За свині й за дробину.

„І дива в тім нема,
Що вже для Федя
І пенечка сама
Здалася за ведмедя!“..

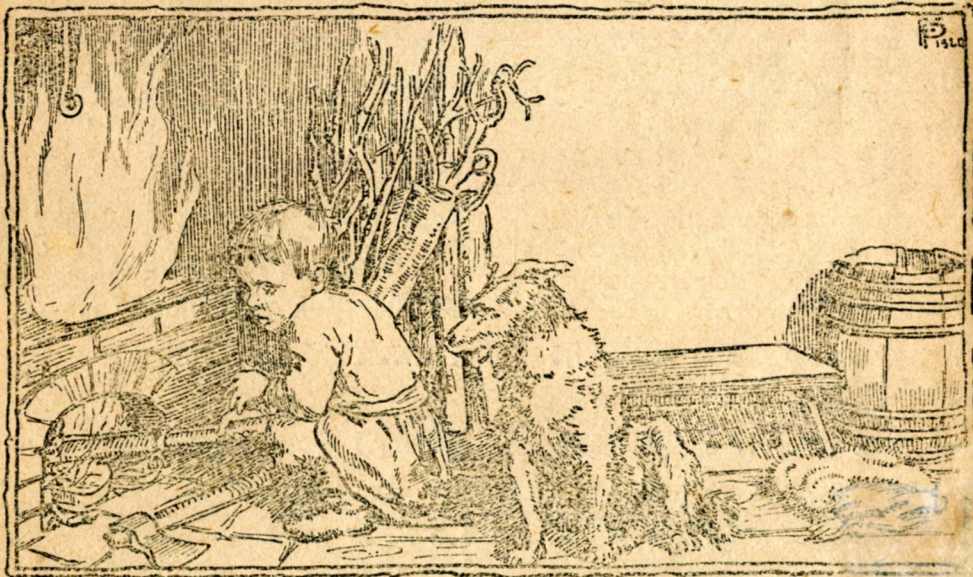
За соромом воляк
Себе на баче:
Кріпивсь, кріпивсь козак,
А врешті— як заплаче!..

Згадавши вранці ніч
І сю науку,
Закинув Федь у ніч
І кріса і шаблюку.

Львівська бібліотека
АН УРСР
№ И 67560

46 886

Львівська бібліотека
АН УРСР

Христофа Райсера Сина, Відень V.

469138

B.

III

И 67.560

И-67560